

Arrest

nr. 118 525 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 januari 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 mei 2013.

1.3. Op 18 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die de Tunesische nationaliteit bezit en Arabier bent, verklaart afkomstig te zijn van de hoofdstad Tunis in Tunesië. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn. U zou bouwondernemer zijn geweest en een winkel in bouwmaterialen hebben uitgebaat in uw woonwijk ‘Khaled ibn al Waled’ in Tunis. De winkel zou zijn gelokaliseerd in uw appartementsgebouw dat bestaat uit een gelijkvloers en twee verdiepingen. U zou gehuwd zijn geweest met de weduwe van uw overleden broer. U zou van haar op 18 februari 2011 zijn gescheiden nadat ze fanatiek moslim zou zijn geworden en een ‘niqab’ (gezichtssluier) zijn beginnen dragen. U zou uw ex-vrouw en jullie zoon in een van uw twee appartementen hebben laten wonen. Uw ex-vrouw zou jaloers zijn geworden omwille van uw nieuwe relatie en over u klagen hebben gedaan in een salafistische moskee in uw woonwijk. Ze zou deze moskee regelmatig bezoeken en er uw alcoholgebruik bekend hebben gemaakt en verteld hebben dat u van haar zou zijn gescheiden vanwege haar ‘niqab’. Ongeveer een maand na uw scheiding in februari 2011 zou u in uw winkel bezoek hebben gekregen van vier onbekende mannen. Ze zouden zich hebben voorgesteld als ‘jihadistische salafisten’ en u hebben willen overtuigen te hertrouwen met uw ex-vrouw. Uw huidige echtgenote zou conform de ‘sharia’, die polygamie toestaat, uw tweede echtgenote kunnen zijn. U zou hen verteld hebben hierover te zullen nadenken. Ongeveer een maand na uw verlovings met uw huidige echtgenote zou u opnieuw bezoek hebben gekregen van ‘jihadistische salafisten’ in uw winkel. Weerom zou u zijn gevraagd waarom u zich niet met uw ex-vrouw herenigde. Ze zouden u tevens gevraagd hebben waarom u niet naar de moskee ging en of het waar was dat u alcohol drinkt. Op 26 augustus 2011 zou u in het huwelijk zijn getreden met uw huidige echtgenote en met haar het andere appartement hebben betrokken. Ongeveer een maand na uw huwelijk zouden ze weer naar uw winkel zijn gekomen. Deze keer zouden ze een agressieve houding hebben aangenomen en u hebben laten weten niet akkoord te zijn met uw beslissing uw vrome echtgenote te verlaten voor een huwelijk met een westers geklede, ongesluierde vrouw. Tevens zouden ze u gevraagd hebben te doneren voor liefdadigheidsinstellingen in Mali en Somalië. U zou als ‘kaffer’ (ongelovige) zijn uitgescholden en bouwmaterialen van uw winkel zouden zijn stuk geslagen. Twee maanden na uw huwelijk zouden opnieuw drie salafisten uw winkel hebben betreden. Uw echtgenote zou samen met u aanwezig zijn geweest in de winkel. Een van de mannen zou uw echtgenote hebben beledigd vanwege het niet dragen van een sluijer. Ongeveer anderhalve week later zou een groep van vier of vijf salafisten weer uw winkel hebben bezocht en uw aanwezige echtgenote hebben beledigd. Om verdere problemen met salafisten in uw woonwijk te vermijden zou u besloten hebben uw winkel af te sluiten. Op 20 oktober 2012 zou u samen met uw echtgenote naar Tide, een ander district van de hoofdstad Tunis zijn verhuisd. U zou er als bouwondernemer hebben gewerkt in de regio Borjawazir in een ander deel van de hoofdstad Tunis. Uw echtgenote zou een betrekking hebben gekregen als bediende in een ziekenhuis in al Zarhouni in Tunis. Op 7 december 2012 zou u met uw echtgenote op straat in de commerciële regio Sliman Kahja in Tunis zijn tegengehouden door vier salafisten. Ze zouden u gevraagd hebben waarom u uw echtgenote ongesluierd over straat liet lopen en u gevraagd hebben of u uw gebeden verrichtte. Een van de vier zou uw echtgenote hebben willen aanspreken op haar ‘ongepaste’ kledij. U zou zijn tussengekomen waarna u door uw belagers in elkaar zou zijn geslagen. Ook uw echtgenote zou zijn geslagen. Hierna zouden jullie belagers zijn vertrokken. U zou uw echtgenote naar het ziekenhuis hebben overgebracht voor medische zorg en hierna met haar naar uw familie in Kef zijn getrokken. U en uw echtgenote zouden aangifte hebben gedaan bij de politie van Mandouba in Tide. U zou zijn doorverwezen naar de procureur. Op 11 december 2012 zouden u en uw echtgenote klacht hebben ingediend bij de procureur omtrent het incident. Op 19 december 2012 zou u onderweg opnieuw zijn lastiggevallen door een groep salafisten. Een van de mannen zou beelden van zijn smartphone over het incident van 7 december 2012 aan u hebben getoond. Op 19 december 2012 zouden u en uw echtgenote door de procureur zijn opgeroepen voor gehoor. U zou zich hebben aangemeld en zijn gehoord. U en uw echtgenote zouden tot 22 december 2012 bij uw familie en schoonfamilie in Kef hebben verbleven. Hierna zou u beslist hebben Tunesië te ontvluchten. Op 22 december 2012 zouden u en uw echtgenote legaal met jullie Tunesische paspoorten en visum voor België naar België zijn gereisd voor asiel. Diezelfde dag kwamen jullie aan in België en op 4 januari 2013 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Na uw aankomst in België zou u telefonisch van uw ex-vrouw in Tunis vernomen hebben dat in januari 2013 een groep salafisten naar uw appartementsgebouw was gegaan om u te zoeken. Uw ex-vrouw zou geweigerd hebben uw schuilplaats vrij te geven. Sindsdien zou ook zij door salafisten worden gevisieerd omdat ze u in bescherming zou nemen. Ze zouden haar hebben bedreigd. Uw ex-vrouw zou in april 2013 aangifte hebben gedaan bij de rechtbank. U zou tevens telefonisch van uw broer in Tunis vernomen hebben dat salafisten ermee zouden dreigen uw zoon te ontvoeren. U zou hierdoor bevreesd zijn naar Tunesië terug te keren.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort, uw rijbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, een bewijs van goed gedrag en zeden, een kopie van uw huwelijksakte met uw huidige echtgenote, een document dd.11/12/2012 met stempel van de Rechtbank van Eerste Aanleg over uw klacht in verband met de aanval op 7 december 2012, een attest dd. 31/12/2012 van de nationale garde dat er u en uw echtgenote een klacht hebben ingediend, kopies van medische attesten van werkonbekwaamheid voor u en uw echtgenote dd. 7/12/2012, klacht ingediend door uw ex-vrouw bij de nationale garde en internetlinks naar artikels uit pers over salafisten in Tunesië.

B. Motivering

Er dient door het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw aangehaalde aanleiding van uw vermeende aanvaring met salafistische groepen. Zo verklaarde u dat uw ex-vrouw uit jaloezie door uw huwelijk met een andere vrouw in een salafistische moskee in uw wijk beklag over u zou hebben gedaan. Sindsdien zou u regelmatig zijn lastiggevallen door salafisten en onder druk gezet uw ex-vrouw te hertrouwen, alcohol af te zweren en uw gebeden te verrichten (CGVS, p. 3-10).

Echter, het is bevreemdend dat fundamentalisten als de salafisten u ondanks uw 'onislamitisch' gedrag als het nuttigen van alcohol, het niet aanvaarden van een echtgenote met een 'niqab' en het verzaken aan het islamitisch gebed u alsnog een goede partij vinden voor uw ex-vrouw die ondertussen aanhanger zou zijn geworden van deze fanatieke religieuze stroming (CGVS, p. 3-10). Immers, er kan aangenomen worden dat ze eerder voor uw ex-vrouw een echtgenoot zoeken met een gelijkaardige fundamentalistische levenswijze die haar extremistisch gedachtengoed kan versterken dan wel verzwakken door een in hun ogen 'slechte' moslim als u. Het is weinig realistisch dat salafisten u, die een fanatiek religieuze echtgenote zou hebben verlaten voor een westers georiënteerde vrouw, zouden verplichten u te herenigen met uw ex-vrouw.

Daarenboven is het zeer merkwaardig dat uw ex-vrouw waarover u meent dat ze salafisten tegen u zou hebben opgezet door u als 'ongelovige echtgenoot' te brandmerken plots na uw vertrek uit Tunesië haar vijandige houding jegens u heeft gewijzigd door u zelfs in bescherming te nemen tegen haar eigen geloofsgenoten en zelfs een klacht tegen de salafisten is gaan indienen bij de politie (CGVS, p. 8-9). Hierbij is het bedenkelijk dat uw ex-vrouw u dit document zou hebben bezorgd. Immers, uzelf verklaarde dat ze wrok tegen u koestert omdat u haar heeft verlaten voor een andere vrouw (CGVS, p. 3-10). Vervolgens blijkt op het document dat de aangifte van uw ex-vrouw is ingediend op 26 februari 2013, dit terwijl u enkel een bezoek van de salafisten waarbij uw ex-vrouw bedreigd werd in januari 2013 vermeldt. Dit is toch wel merkwaardig. Men kan ervan uitgaan dat men niet zo lang zou wachten om effectief klacht in te dienen. Voorts is het opmerkelijk dat dit document een getypte tekst bevat, zonder enige officiële hoofding, en waarop de politiebureau en het nummer van het attest vreemd genoeg handgeschreven met balpen is aangebracht. Wat er ook van zij, uit de inhoud van het attest dat de klacht volledig is gebaseerd op de verklaringen van uw ex-vrouw. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u geen idee heeft of uw ex-vrouw actueel nog problemen kent, hoewel ze u intussen wel zou geholpen hebben (CGVS p.9). Dat u dit niet weet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Aangezien u beweert dat zij omwille van u problemen heeft gekregen, kan men immers verwachten dat u zich over haar situatie informeert, zij het niet om u op de hoogte te stellen van haar welzijn, dan minstens om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten.

Dient tevens aangestipt dat het opmerkelijk is dat uzelf in uw vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment gewag maakt van uw ex-vrouw als veroorzaker van uw problemen met salafisten (vragenlijst CGVS, dd. 4 januari 2013, p. 4). Ook uw echtgenote maakte in haar vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS van uw echtgenote, dd. 4 januari 2013, p. 4) geen melding van uw problemen met salafisten door toedoen van uw ex-vrouw. Dit is zeer merkwaardig daar de rol van uw ex-vrouw in uw conflict met salafisten de kern van uw asielrelaas vormt. Daarentegen haalde u in uw vragenlijst van het CGVS wel het incident aan van 7 december 2012 waarbij u en uw echtgenote door salafisten in elkaar zouden zijn geslagen. Aanleiding van deze gebeurtenis zou de westerse klederdracht van uw echtgenote zijn geweest (vragenlijst CGVS, dd. 4 januari 2013, p. 4 en vragenlijst van het CGVS van uw echtgenote, dd. 4 januari 2013, p. 4). Voor het CGVS beweerde u geheel anders dat deze gebeurtenis rechtstreeks voortvloeit uit het beklag van uw ex-vrouw over u bij salafisten (CGVS, p. 7).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsproblemen met salafisten in ernstige mate. Overigens is het weinig realistisch dat de groep salafisten die regelmatig uw winkel zou hebben bezocht zichzelf openlijk 'jihadistische salafisten' noemen (CGVS, p. 4). Immers, zodoende brengen ze zichzelf in gevaar door zich bloot te

stellen aan surveillering door de Tunesische veiligheidsdiensten voor mogelijke (toekomstige) geweldplegingen in het land.

Voorts dient opgemerkt dat u met betrekking tot uw vervolging door salafisten tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met het gehoor van uw echtgenote. Zo verklaarde uzelf alcohol te hebben gedronken in Tunesië maar nooit in het openbaar, dit uit respect voor de geldende maatschappelijke waarden en normen (CGVS, p. 10). Uw echtgenote daarentegen verklaarde geheel anders dat u niets te verbergen had en op een terras op straat in Tunis alcohol dronk (CGVS van uw echtgenote, p. 3).

Ook met betrekking tot uw aangehaalde vervolgingsproblemen van uw echtgenote met salafisten sprak u zich tegen met uw echtgenote. Zo verklaarde u uw echtgenote altijd van en naar haar werk met uw wagen te hebben vervoerd om haar te beschermen tegen salafisten vanwege haar westerse klederdracht (CGVS, p. 8). Uw echtgenote daarentegen verklaarde geheel anders dat u haar slechts af en toe naar haar werk vervoerde. Meestal zou ze alleen met het openbaar vervoer of te voet naar haar werk hebben gependeld (CGVS van uw echtgenote, p. 1).

Voorts schetste u met betrekking tot de situatie van ongesluierte vrouwen in Tunesië een context waaruit moeilijk kan worden afgeleid dat salafisten uw echtgenote in het vizier zouden nemen vanwege het niet dragen van een sluier. Zo verklaarde uzelf dat uw echtgenote gedurende de laatste vier jaren als bediende bij het Ministerie van Gezondheid in Tunis nooit zou zijn lastiggevallen door salafisten ondanks haar westerse klederdracht. Een aantal van haar vrouwelijke collega's zouden een sluier dragen en anderen weer niet zonder dat dit gegeven enige problemen geeft met salafistische groepen (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote verklaarde uitdrukkelijk dat ze gedurende haar jarenlange werkzaamheden als bediende in Tunis nooit in aanvaring is gekomen met salafistische groepen vanwege het niet dragen van een sluier (CGVS van uw echtgenote, p. 1, p. 2). Tevens verklaarde u dat in uw geboorteplaats Kef waar uw familie en schoonfamilie tot op heden wonen gematigde moslims wonen. Ongesluierte vrouwen worden er niet lastiggevallen (CGVS, p. 10). Ook uw echtgenote verklaarde dat het niet dragen van een sluier in Kef geen problemen geeft met conservatieve groepen. Zo draagt niemand van haar vrouwelijke familieleden in Kef een sluier (CGVS van uw echtgenote, p. 3). Uzelf en uw echtgenote maakten bovendien gedurende jullie verblijf in Kef geen melding van problemen in deze regio met extremistische groeperingen (CGVS, p. 10, CGVS van uw echtgenote, p. 3). Uit bovenstaande door u geschetste context dient afgeleid dat er getwijfeld kan worden aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees in Tunesië omwille van het feit dat uw echtgenote ongesluiert op straat loopt. Ook rijzen er bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw bewering als zouden u en uw echtgenote op 7 december 2012 door salafisten op straat zijn aangevallen vanwege uw ongesluierte vrouw. Zo verklaarde uzelf dat op de plaats van dit incident nog andere ongesluierte vrouwen zouden hebben rondgelopen die ongemoeid werden gelaten door salafisten. Gevraagd waarom enkel u en uw echtgenote zouden zijn gevisieerd verklaarde u dat dit zou komen vanwege het beklag van uw ex-vrouw bij salafisten (CGVS, p. 7). Deze uitleg kan allerminst overtuigen dat u en uw echtgenote omwille van de kledij van uw echtgenote een vrees hoeven te koesteren in Tunesië. Zoals hierboven uiteengezet, is de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw ex-vrouw aan de oorsprong van uw problemen zou liggen, erg twijfelachtig.

Met betrekking tot uw voorgelegde verzoekschrift bij de procureur en politiedocument in verband met de aanval op 7 december, moet worden opgemerkt dat het vooralsnog niet kan overtuigen. Zo kan uit het verzoekschrift niet worden afgeleid dat dit document effectief aan de procureur is voorgelegd en is het niet duidelijk door wie dit document werd opgesteld. Overigens is het opmerkelijk dat op het volledig getypt document enkel een vermoedelijk dossiernummer met balpen is aangebracht. Bovendien is de klacht volledig gebaseerd op jullie eigen verklaringen. Voor wat betreft het politiedocument dient opgemerkt dat dit attest enkel stelt dat jullie klacht hebben ingediend, doch uit niets blijkt dat deze klacht op iets anders dan jullie eigen verklaringen is gebaseerd. Overigens hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien ondersteund door een coherent en geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken. Bovendien is het opmerkelijk dat u geen informatie heeft over de huidige stand van zaken in de behandeling van uw klacht door politie en justitie (CGVS, p. 8).

U kan met andere woorden niet overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling te zijn in de zin van deze Conventie. Evenmin bent u er in geslaagd een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ook de overige documenten die u heeft voorgelegd kunnen bovenstaande appreciatie van uw asiëldossier niet wijzigen. Uw kopie van de neergelegde medisch attest met vermelding van uw ziekteverlof van 10 dagen lopend vanaf 7 december 2012 kan bovenstaande appreciatie niet in een gunstig daglicht stellen. Immers, de reden van uw werkonbekwaamheid staat niet vermeld in het attest. Uw voorgelegde identiteitskaart, bewijs van goed gedrag en zeden, huwelijksakte en Tunesisch

paspoort bewijzen wel uw identiteit, huwelijk en afkomst uit Tunesië, welke hier niet ter discussie staan, maar voegen geen extra elementen toe aan uw asielaanvraag.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS ook ten aanzien van uw echtgenote heeft beslist tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van het beginsel van onpartijdigheid, voert verzoeker aan dat het feit dat hij geïnterviewd werd door een protection officer met een hoofddoek indruist tegen het beginsel van onpartijdigheid. Verzoeker erkent dat hij noch zijn raadsman dit eerder aanhaalden doch benadrukt dat hij niet eerder enige opmerking dienaangaande maakte uit schrik dat dit de behandeling van zijn asielaanvraag negatief zou beïnvloeden. Verzoekers echtgenote, die tevens gehoord werd door dezelfde protection officer, zou ook de vraag gekregen hebben waarom ze geen hoofddoek droeg. Niettemin valt dit niet te lezen in het gehoorverslag. Verzoekers huidige raadsman stuurde hieromtrent reeds een brief naar de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent dat het evident is dat een protection officer, die zich officieel uit als een beoefenaar van de islam, geen onpartijdige schijn heeft wanneer zij juist over een problematiek moet oordelen die zich in deze geloofsfeer situeert. Dit betreft volgens verzoeker een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. De bestreden beslissing schendt dan ook flagrant het beginsel van onpartijdigheid en artikel 39/2, § 1, lid 2, 2° van de vreemdelingenwet, aldus verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (10 augustus 2010), onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: mailverkeer waaruit blijkt dat een aantal internetlinks naar videobeelden werden nagestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, twee attesten van werkonbekwaamheid, verzoekers echtscheidingsakte met vertaling in het Nederlands, een bewijs van indienstneming van verzoekers echtgenote in het ziekenhuis te Al-Zehrouni met vertaling in het Nederlands, een bewijs van eigendom met vertaling in het Nederlands, een brief van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent het feit dat hij en zijn echtgenote werden gehoord door een protection officer die een hoofddoek droeg.

Bij aangetekend schrijven van 26 december 2013 laat verzoeker aan de Raad een gestempeld exemplaar geworden van het verzoekschrift neergelegd bij de procureur in verband met de aanval op 7 december 2012, met vertaling in het Nederlands.

2.4. In zoverre verzoeker meent dat het feit dat hij werd geïnterviewd door een protection officer met een hoofddoek indruist tegen het beginsel van onpartijdigheid en er een schijn van partijdigheid wordt gewekt, benadrukt de Raad dat het geenszins volstaat de neutraliteit van de betrokken ambtenaar in vraag te stellen louter en alleen omdat deze een hoofddoek draagt. In de verweernota wordt in dit verband een arrest van de Raad van State geciteerd:

“Overwegende dat in een vijfde middel de schending wordt ingeroepen van het beginsel van de onpartijdigheid van de ambtenaar; dat de verzoekende partij stelt dat de interviewer op het Commissariaat-generaal een hoofddoek droeg waardoor de interviewer haar islamitische geloofsovertuiging heeft benadrukt en dat bijgevolg de neutraliteit van de interviewer niet wordt gewaarborgd;

Overwegende dat, in de veronderstelling dat de betrokken interviewer inderdaad een hoofddoek droeg, de verzoekende partij blijkens het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal daaromtrent geen enkele opmerking heeft gemaakt; dat de verzoekende partij haar betoog niet staft aan de hand van concrete elementen en bijgevolg niet aantoont hoe de commissaris-generaal een gebrek aan onpartijdigheid kan worden verweten; dat het middel niet gegrond is" (RvS nr. 150.692 van 26 oktober 2005; RvS nr. 138.882 van 24 december 2004).

Het loutere feit dat de protection officer van het Commissariaat-generaal een hoofddoek droeg betekent niet dat zij niet bij machte zou zijn de asielaanvraag van verzoeker en zijn echtgenote op een onpartijdige manier te beoordelen. Het komt aan verzoeker toe dergelijke bewering toe te lichten aan de hand van concrete en objectieve feiten en gegevens, wat hij echter nalaat te doen. Verzoeker komt immers niet verder dan het in twijfel trekken van de neutraliteit en onpartijdigheid van de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal zonder dit evenwel concreet aan te tonen, wat niet kan aangenomen worden. Waar verzoeker in dit verband stelt dat aan zijn echtgenote op een bepaald moment ten tijde van haar gehoor de vraag gesteld werd waarom zij geen hoofddoek droeg, kan de Raad slechts vaststellen dat zulks geen weerslag vindt in het administratief dossier en bijgevolg niet meer is dan een blote bewering in een poging de argumentatie kracht bij te zetten. De Raad kan slechts vaststellen dat tijdens het gehoor van verzoeker en zijn echtgenote werd gepeild naar het dragen van de hoofddoek in Tunesië in het kader van de door hen afgelegde verklaringen (gehoor verzoeker, p.7-8; gehoor echtgenote, p. 2-3)

In de verweernota wordt voorts toegelicht dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een handvest nakomen dat de binnen het Commissariaat-generaal geldende waarden en houdingen bevat. Elke medewerker van het Commissariaat-generaal heeft zich akkoord verklaard deze waarden en houdingen, waarvan respect, onpartijdigheid en integriteit op de eerste plaats staan, in de concrete uitoefening van zijn werkzaamheden na te streven. De ambtenaren hebben er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist worden weergegeven. Dienvolgens biedt het gehoorverslag zoals dit zich bevindt in het administratief dossier als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens.

Daarenboven werd tijdens het gehoor geen enkele opmerking gemaakt over de hoofddoek van de interviewer, haar houding of de vragen die er werden gesteld, niettegenstaande verzoeker en zijn echtgenote vergezeld waren van een raadsman. Zij werden ook op de hoogte gesteld dat eventuele problemen (*betreffende de tolk of andere*) gemeld moeten worden (gehoorverslag p. 1).

De Raad besluit dat noch uit onderhavig verzoekschrift, noch uit de respectieve gehoorverslagen ook maar enigszins kan worden afgeleid dat de houding van het bewuste personeelslid en haar professionele werkwijze in het gedrang zijn gebracht louter door haar hoofddoek. Evenmin kan uit de neerslag ervan worden afgeleid dat de religie van de dossierbehandelaar het verloop van de kwetsieve gehoren beïnvloed heeft. Uit niets blijkt dat de interviewer partijdig zou zijn geweest of een schijn van partijdigheid zou hebben opgewekt.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het bevreemdend is dat fundamentalisten als de salafisten hem ondanks zijn 'onislamitisch' gedrag als het nuttigen van alcohol, het niet aanvaarden van een echtgenote met een niqab en het verzaken aan het islamitisch gebed alsnog een goede partij vinden voor zijn ex-vrouw die ondertussen aanhanger zou zijn geworden van deze fanatieke religieuze stroming vermits kan worden aangenomen dat ze eerder voor zijn ex-vrouw een echtgenoot zoeken met een gelijkaardige fundamentalistische levenswijze die haar extremistisch gedachtengoed kan versterken, (ii) het zeer merkwaardig is dat zijn ex-vrouw, waarover hij meent dat ze salafisten tegen hem zou hebben opgezet door hem als 'ongelovige echtgenoot' te brandmerken, plots na zijn vertrek uit Tunesië haar vijandige houding jegens hem heeft gewijzigd door hem zelfs in bescherming te nemen tegen haar eigen geloofsgenoten en zelfs een klacht tegen de salafisten is gaan indienen bij de politie, het bedenkelijk is dat zijn ex-vrouw, die blijkens zijn verklaringen wrok tegen hem koestert omdat hij haar heeft verlaten voor een andere vrouw, hem dit document zou hebben bezorgd, het voorts merkwaardig is dat de aangifte is ingediend op 26 februari 2013 terwijl hij enkel een bezoek van de salafisten waarbij zijn ex-vrouw werd bedreigd vermeldt in

januari 2013, het document een getypte tekst bevat zonder enige officiële hoofding en waarop het politiebureau en het nummer van het attest handgeschreven met balpen is aangebracht, uit de inhoud van het attest blijkt dat de klacht volledig is gebaseerd op de verklaringen van zijn ex-vrouw en het bovendien zeer opmerkelijk is dat verzoeker geen idee heeft of zijn ex-vrouw actueel nog problemen kent, (iii) hij noch zijn echtgenote in de vragenlijst van het CGVS op enig moment gewag maakten van zijn ex-vrouw als veroorzaker van de problemen met salafisten en zij beiden verklaarden dat de aanleiding van het incident op 7 december 2012 de westerse klederdracht van zijn echtgenote zou geweest zijn terwijl verzoeker voor het Commissariaat-generaal beweerde dat deze gebeurtenis rechtstreeks voortvloeit uit het beklag van zijn ex-vrouw bij de salafisten, (iv) het weinig realistisch is dat de groep salafisten die regelmatig zijn winkel zouden hebben bezocht zich openlijk 'jihadistische salafisten' noemen vermits ze zodoende zichzelf in gevaar brengen door zich bloot te stellen aan surveillering door de Tunesische veiligheidsdiensten voor mogelijke (toekomstige) geweldplegingen in het land, (v) hij en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent verzoekers alcoholgebruik en de wijze waarop zijn echtgenote naar haar werk pendelde, (vi) hij en zijn echtgenote met betrekking tot de situatie van ongesluierde vrouwen in Tunesië een context schetsen waaruit moeilijk kan worden afgeleid dat salafisten zijn echtgenote in het vizier zouden nemen vanwege het niet dragen van een sluier, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, en (vii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie van zijn asiëldossier niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.6. Verzoeker laat gelden dat het, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt, geenszins bevreemdend is dat de salafisten hem zouden verplichten om zich te herenigen met zijn ex-vrouw. Volgens verzoeker is het logisch dat fanatiek religieuzen zoveel mogelijk leden wensen te verwelkomen in hun geloof. Door gehuwd te blijven met een fanatiek moslim, zou hij ondergedompeld blijven in deze religieuze stroming en zou hij deze uiteindelijk aanvaarden of zelfs praktiserend worden.

Dergelijk verweer, waarmee verzoeker in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan de Raad niet overtuigen. De Raad acht het weinig realistisch dat de salafisten werkelijk zouden menen dat verzoeker opnieuw een 'goede moslim' zou worden, alcohol zou afzweren en zijn gebeden zou verrichten door een huwelijk te onderhouden met een fanatieke moslima. Verzoekers redenering van beïnvloeding tussen huwelijkspartners gaat overigens evenzeer in de andere richting op. Zo zou het onderhouden van een huwelijksband met een 'slechte moslim' ervoor kunnen zorgen dat het extremistische gedachtengoed van de vrouw op termijn opnieuw zou kunnen afzakken. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan er dan ook in alle redelijkheid vanuit worden gegaan dat de salafisten voor verzoekers ex-vrouw eerder een echtgenoot zouden zoeken met een gelijkaardige fundamentalistische levenswijze, die haar extremistisch gedachtengoed nog kan versterken dan wel verzwakken.

2.7. Waar in de bestreden beslissing vraagtekens worden geplaatst bij de gewijzigde houding van zijn ex-vrouw en de klacht die zij zou hebben ingediend en hem verweten wordt niet te weten of zijn ex-vrouw actueel nog problemen kent, laat verzoeker gelden dat hij enkel nog sporadisch met zijn ex-vrouw praat over alimentatie en opvoeding en dat hij van zijn broer te weten kwam dat zijn ex-vrouw klacht had ingediend bij de bewakingsdienst. Verzoeker stelt dat zijn broer nog regelmatig contact heeft met zijn ex-vrouw en zijn zoon. Verzoekers ex-vrouw was immers eerst gehuwd met zijn oudere broer, na wiens dood verzoeker traditiegetrouw met haar huwde. Hierdoor zijn er nog steeds familiale banden. Voorts benadrukt verzoeker dat zijn ex-vrouw geen klacht heeft ingediend om hem te helpen doch wel om hun gemeenschappelijke zoon te beschermen. De salafisten dreigden er immers mee om hem te ontvoeren. Zijn ex-vrouw dreigde met andere woorden het slachtoffer te worden van de mensen tot wie zij aanvankelijk toenadering had gezocht, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij vermoedt dat zijn ex-vrouw pas een maand na het incident klacht indiende omdat de druk geleidelijk aan opgevoerd werd door de salafisten.

Opnieuw overtuigt verzoeker niet. Waar hij betwist dat zijn ex-vrouw hem in bescherming heeft genomen, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn ex-vrouw heeft geweigerd om aan de salafisten zijn schuilplaats door te geven (administratief dossier, stuk 5A, p. 9). Zelfs nadat ze vervolgens door hen werd bedreigd en zij ermee dreigden haar zoon te ontvoeren, gaf ze zijn verblijfplaats niet prijs zodat verzoeker bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat zijn ex-vrouw hem niet in bescherming zou hebben genomen. De stelling als zou zijn ex-vrouw met het indienen van een klacht niet verzoeker maar wel zichzelf en haar zoon hebben willen beschermen, valt overigens niet te rijmen met het gegeven dat zij een "origineel" exemplaar van deze klacht aan verzoeker heeft bezorgd en zij hem op die manier een document heeft verschaft om zijn asiëlaanvraag te ondersteunen. Zoals terecht

wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, mag een dergelijke fundamenteel gewijzigde houding verbazen vermits zijn ex-vrouw precies de salafisten tegen hem zou hebben opgezet door hem als 'ongelovige echtgenoot' en 'slechte moslim' te brandmerken.

Verzoekers relatie met zijn ex-vrouw blijkt overigens niet zo slecht te zijn. Zo mag het verbazen dat hij de persoon die blijkens zijn verklaringen verantwoordelijk zou zijn voor de problemen die hij zou hebben gekend en die hem er uiteindelijk toe noopten zijn land van herkomst te ontvluchten, in kennis stelt van zijn nieuwe verblijfplaats, dat hij haar nog opbelt om te praten over alimentatie en de opvoeding van zijn zoon, dat hij bovendien verklaart dat hij niet vaker met zijn ex-vrouw praat omdat zijn huidige vrouw jaloers is – waaruit kan worden afgeleid dat hij dit anders wél zou doen – (administratief dossier, stuk 5A, p. 9) en dat ook zijn broer nog geregeld contacten onderhoudt met zijn ex-vrouw. Gelet op de vijandige houding die verzoeker zijn ex-vrouw toedicht en de wrok die zij jegens hem zou koesteren omdat hij haar heeft verlaten voor een andere vrouw, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat de verstandhouding met haar allesbehalve goed zou zijn en dat de contacten tot een absoluut minimum zouden worden beperkt. Dat zij aanvankelijk gehuwd was met verzoekers oudere broer doet hieraan niets af. Gelet op het voorgaande, hecht de Raad dan ook niet het minste geloof aan verzoekers bewering als zou zijn ex-vrouw aan de oorsprong liggen van de door hem voorgehouden problemen met salafisten.

Van verzoeker, die beweert op heden nog steeds contact te hebben met zijn ex-vrouw, hetzij in persoon hetzij via zijn broer, mag overigens redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich concreet zou informeren naar de precieze reden voor het niet eerder indienen van een klacht door zijn ex-vrouw. Verzoekers veronderstellingen in het verzoekschrift kunnen dan ook geenszins overtuigen, temeer uit zijn verklaringen tijdens het gehoor uitdrukkelijk blijkt dat zijn ex-vrouw, in tegenstelling tot wat wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, slechts eenmaal – in januari 2013 – bezoek zou hebben gekregen van salafisten waarbij zij zou zijn bedreigd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zich dan ook terecht vragen bij het feit dat de klacht pas werd ingediend op 26 februari 2013, dus ruim nadat de feiten zich zouden hebben voorgedaan, en dit terwijl toch haar zoon rechtstreeks door de salafisten werd bedreigd zodat ervan kan worden uitgegaan dat zij niet zo lang zou wachten om effectief klacht in te dienen. Verzoeker gaat in voorliggend verzoekschrift overigens volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake de vormelijke gebreken van de door hem bijgebrachte klacht waardoor deze vaststellingen onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot blijkt uit de contacten die hijzelf en zijn broer met haar hebben dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid is om zich te informeren bij zijn ex-vrouw omtrent eventuele problemen die zij mogelijks actueel nog zou ondervinden. Dat hij heeft nagelaten dit te doen en hij zich derhalve evenmin de moeite heeft getroost om zich op de hoogte te stellen van het welzijn van zijn zoon, die immers rechtstreeks door de salafisten werd bedreigd, doet verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees.

2.8. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn ex-vrouw aan de oorsprong liggen van de door hem voorgehouden problemen met salafisten, blijkt andermaal uit het gegeven dat verzoeker noch zijn echtgenote in de vragenlijst van het CGVS op enig moment gewag maakten van zijn ex-vrouw als veroorzaker van de problemen met salafisten.

Verzoeker laat in dit verband gelden dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en dat hem werd gevraagd om slechts kort te vertellen waarop het medische attest dd. 7 december 2012 betrekking had. Er werd verzoeker verzekerd dat hij later bijkomende uitleg zou mogen verschaffen. Verzoeker verwijst te dezen naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de asielzoeker met de vastgestelde tegenstrijdigheden geconfronteerd dient te worden, wat *in casu* niet gebeurd is zodat genoemd artikel geschonden werd. Verzoeker meent dat deze 'zogenaamde tegenstrijdigheid' dan ook niet gebruikt kan worden om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van het gehele asielrelaas.

Opnieuw kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op algemene wijze werd gevraagd om een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten welke wijzen op een vrees of risico in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 11 A, p. 4). Dat hem enkel gevraagd werd om kort te vertellen waarop het medische attest dd. 7 december 2012 betrekking had, vindt dus niet de minste

steun in het administratief dossier. Zowel verzoeker als zijn echtgenote haalden het incident op 7 december 2012 aan waarbij zij door salafisten in elkaar zouden zijn geslagen, waarbij beiden verklaarden dat de aanleiding van deze gebeurtenis de westerse klederdracht van zijn echtgenote zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 11A, p. 4 en stuk 11B, p. 4). Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen zoals hij deze op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde dat de rol van zijn ex-vrouw in zijn conflict met salafisten het kernaspect van zijn asielaanvraag vormt. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker en zijn echtgenote worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in het relaas bij aanvang van de asielaanvraag spontaan zouden vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker en zijn echtgenote ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord konden verklaren met de manier waarop zij werden gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zij hebben nagelaten dit te doen en dat zij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Zij verklaarden hierbij dat het verslag hen werd voorgelezen in het Arabisch, dat zij niets meer aan hun verklaringen wensten toe te voegen en dat zij geen bijkomende opmerkingen hadden (administratief dossier, stuk 11A, p. 4-5 en stuk 11, p. 4-5). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijke element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Voorts benadrukt de Raad dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking heeft op tegenstrijdigheden dewelke tijdens het gehoor naar boven komen. Verwerende partij merkt in de verweernota terecht op dat het niet steeds mogelijk is reeds ten tijde van een gehoor elke verklaring in strijd met eerder afgelegde verklaringen vast te stellen, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wél kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Genoemd artikel voorziet overigens geen sanctie in geval werd nagelaten de asielaanvraag te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd.

2.9. Niet alleen kan aan de rol van verzoekers ex-vrouw in het conflict met de salafisten geen geloof worden gehecht, daarnaast maakt verzoeker de vervolgingsfeiten op zich evenmin aannemelijk.

2.9.1. Daargelaten hun tegenstrijdigheden verklaringen, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot de situatie van ongesluierde vrouwen in Tunesië een context schetsen waaruit moeilijk kan worden afgeleid dat salafisten zijn echtgenote in het vizier zouden nemen vanwege het niet dragen van een sluier.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat er inderdaad nog andere ongesluierde vrouwen rondlopen maar dat hij tijdens zijn gehoor reeds aanbracht dat hij en zijn echtgenote werden gevisieerd omdat hij gekend is als diegene die gescheiden is van een praktiserende moslima. Uit hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.7. en 2.8. blijkt evenwel dat aan verzoekers beweringen in dit verband geen geloof kan worden gehecht.

Ook met de stelling dat enkel hij en zijn vrouw werden aangevallen door de salafisten maar dat zij van tijd tot tijd hoorden dat niet gesluierde vrouwen werden lastiggevallen door salafisten/criminelen en dat hij nooit heeft beweerd dat zijn zaak uniek zou zijn in Tunesië, vermag verzoeker niet afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze terecht oordeelt als volgt: *“(…)Zo verklaarde uzelf dat uw echtgenote gedurende de laatste vier jaren als bediende bij het Ministerie van Gezondheid in Tunis nooit zou zijn lastiggevallen door salafisten ondanks haar westerse klederdracht. Een aantal van haar vrouwelijke collega’s zouden een sluier dragen en anderen weer niet zonder dat dit gegeven enige problemen geeft met salafistische groepen (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote verklaarde uitdrukkelijk dat ze gedurende haar jarenlange werkzaamheden als bediende in Tunis nooit in aanvaring is gekomen met salafistische groepen vanwege het niet dragen van een sluier (CGVS van uw echtgenote, p. 1, p. 2). Tevens verklaarde u dat in uw geboorteplaats Kef waar uw familie en schoonfamilie tot op heden wonen gematigde moslims wonen. Ongesluierde vrouwen worden er niet lastiggevallen (CGVS, p. 10). Ook uw echtgenote verklaarde dat het niet dragen van een sluier in Kef geen problemen geeft met conservatieve groepen. Zo draagt niemand van haar vrouwelijke familieleden in Kef een sluier (CGVS*

van uw echtgenote, p. 3). *Uzelf en uw echtgenote maakten bovendien gedurende jullie verblijf in Kef geen melding van problemen in deze regio met extremistische groeperingen (CGVS, p. 10, CGVS van uw echtgenote, p. 3). Uit bovenstaande door u geschetste context dient afgeleid dat er getwijfeld kan worden aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees in Tunesië omwille van het feit dat uw echtgenote ongesluierd op straat loopt. Ook rijzen er bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw bewering als zouden u en uw echtgenote op 7 december 2012 door salafisten op straat zijn aangevallen vanwege uw ongesluierte vrouw. Zo verklaarde uzelf dat op de plaats van dit incident nog andere ongesluierte vrouwen zouden hebben rondgelopen die ongemoeid werden gelaten door salafisten. Gevraagd waarom enkel u en uw echtgenote zouden zijn geviseerd verklaarde u dat dit zou komen vanwege het beklag van uw ex-vrouw bij salafisten (CGVS, p. 7). Deze uitleg kan allerminst overtuigen dat u en uw echtgenote omwille van de kledij van uw echtgenote een vrees hoeven te koesteren in Tunesië. Zoals hierboven uiteengezet, is de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw ex-vrouw aan de oorsprong van uw problemen zou liggen, erg twijfelachtig. (...)*”, vaststellingen en overwegingen welke dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker nog verwijst naar de door hem na het gehoor doorgestuurde videofragmenten waarin te zien is hoe salafisten in zijn land van herkomst in zijn woonwijk van deur tot deur gaan en daarbij agressief te werk gaan, benadrukt de Raad dat dergelijke videofragmenten van algemene aard, die geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie, geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dat dergelijke praktijken inderdaad voorkomen, betekent immers nog niet dat ook verzoekers relaas waarheidsgetrouw en geloofwaardig zou zijn. De door hem aangehaalde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade dienen steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.10. Ook de overige door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Zo vermogen de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten van 7 december 2012 met vermelding van het ziekteverlof van verzoeker en zijn echtgenote, de echtscheidingsakte van verzoeker en diens ex-vrouw alsook het bewijs van indienstneming van verzoekers echtgenote in het ziekenhuis te Al-Zehrouni en een bewijs van eigendom op generlei wijze de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas recht te zetten. De neergelegde attesten inzake de werkonbekwaamheid van verzoeker en diens echtgenote bevatten immers geen enkele concrete aanwijzing voor het door verzoeker naar voren gebrachte asielrelaas daar de reden van de werkonbekwaamheid hierin niet vermeld wordt. Daarnaast wordt noch verzoekers eerste huwelijk, noch de tewerkstelling van zijn echtgenote, noch zijn financiële situatie op zich in twijfel getrokken. Deze stukken vormen echter niet het minste bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 december 2013 aan de Raad nog een gestempeld exemplaar laat geworden van het verzoekschrift neergelegd bij de procureur in verband met de aanval op 7 december 2012 en hij in voorliggend verzoekschrift aankondigt dat ook een uitgebreid verslag van de politieverhoren met officiële stempels na vertaling zal volgen, ontkracht hij het motief niet dat deze klacht op niets anders is gebaseerd dan op hun eigen verklaringen. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.11. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.15. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS